

Phần 19

Chương 55

Không Được Tự Nhiên

Vân Phượng Kiều tự biết lớn lên xinh đẹp, nhưng ở trước mặt Úy Tuệ, nàng mất đi vài phần tự tin, đột nhiên được nàng ta khen ngợi, cho là bị giễu cợt, mặt mày trắng bệch, khóe môi nâng lên cười khan một tiếng: “Tuệ muội muội nói đùa, ở trước mặt Tuệ muội muội, tỷ tỷ nào dám xưng xinh đẹp.”

Chưa nói nàng xinh đẹp mà, chỉ nói đẹp mắt mà thôi, Úy Tuệ khẽ nhú nhú chân mày, cười nói: “Đừng khiêm tốn, ta biết bên ngoài tỷ tỷ có danh tài đức, dĩ nhiên có nhiều danh môn công tử đến cầu thân.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vân Phượng Kiều càng trắng bệch: “Tuệ muội muội nghe ai nói, đây là không thể nào.”

“Ha ha, nhìn người xấu hổ này. Trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, sợ cái gì?” Úy Tuệ nói xong, tới gần hỏi nhỏ: “Biểu tỷ, nói nghe một chút, có vừa ý nam nhân nào chưa?”

Hỏi thẳng như vậy, thật đúng là không phụ tính tình của Úy Tuệ, Vân Phượng Kiều mặt đỏ tai hồng, dùng sức lắc đầu.

Úy Tuệ thất vọng lại ngồi xuống, ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng chằm chằm, đột nhiên hỏi: “Có phải người thích Thái tử điện hạ không?”

“Hả?” Vân Phượng Kiều bị hỏi kinh hãi.

Úy Tuệ lại cười ha ha: “Được rồi, chọc người thôi, nhìn người sợ hãi này.”

Vân Phượng Kiều xấu hổ tột cùng: “Tuệ muội muội thật thích chọc người khác. Thái tử điện hạ là nhân vật như vậy, trừ Tuệ muội muội ra, người nào dám mơ tưởng chứ?”

“Ừm, lời ấy của Vân biểu tỷ sai rồi.” Úy Tuệ vội vàng liếc nàng, nói: “Tất cả mọi người đều biết, Thái tử điện hạ là vị hôn phu của Đại tỷ tỷ, không có nửa xu quan hệ với ta.”

Vân Phượng Kiều giật mình giương mắt nhìn nàng: “Tuệ muội muội, người?”

Úy Tuệ vẫn liếc nàng, nhỏ giọng nói: “Về sau đừng nói lung tung những lời thế này. Dễ dàng tổn thương hòa thuận.”

“Tuệ muội muội...” Vân Phượng Kiều bị nàng làm cho hồ đồ: “Không phải người thích Thái tử điện hạ sao?”

Lần này Úy Tuệ hung hăng liếc nàng một cái: “Ta thích hẳn làm gì? Đã nói với người rồi, không có chuyện đó.”

Vân Phượng Kiều ngượng ngùng, nhưng tin lời nàng mới có quỹ đó, Úy Tuệ đã từng đối với Tiêu Dục còn quan trọng hơn sinh mạng của nàng, cả ngày đi theo phía sau Tiêu Dục, giống như chó Nhật.

Nhiều đến khiến cho người ta xem thường.

Nhưng giờ phút này nàng lại nói không thích.

“A, ta biết rồi.” Trong lòng Vân Phượng Kiều suy tính một phen, cảm thấy chuyện này vẫn nên trở về nói cho lão phu nhân biết trước, lại càng đứng ngồi không yên, đứng dậy muốn đi.

Úy Tuệ giả bộ giữ lại: “Com cũng đã chuẩn bị, ăn rồi lại đi.”

“Không, ta mới nhớ ra, còn muốn qua chỗ lão thái thái có chút việc, trở về trước.” Vân Phượng Kiều nói.

“Được, vậy thì ta không giữ lại, về sau thường tới tìm ta nói chuyện.” Úy Tuệ khách khí tiễn nàng tới cửa.

Vân Phượng Kiều đồng ý, sau đó vội vàng chạy qua chỗ Úy lão phu nhân.

Lúc này Úy lão phu nhân đang chuẩn bị dùng cơm tối, Úy Nhược Lan và Nghiêm thị đang hầu hạ bên cạnh.

Úy Nhược Lan bày xong bát đĩa, Nghiêm thị chia thức ăn.

Trong ngày thường sinh hoạt như vậy, hai người cũng đã làm quen, nhưng hiện tại Nghiêm thị bởi vì chuyện của nữ nhi, đối với Úy lão phu nhân ghen một bụng hỏa.

Huống chi, Tiêu Minh Ca thân là con dâu cả, nhưng thật lâu chưa hề qua đây hầu hạ, dựa vào cái gì?

Cho nên, mấy ngày này, mỗi khi đến giờ cơm, Nghiêm thị đều sẽ mang theo Úy Minh Châu.

Cô nương Úy Minh Châu này, hiện tại cực kỳ ngu dần, có thể là do đêm đó bị nhốt trong phòng củi vô cùng đói, hiện giờ, vừa thấy những món ăn ngon trên bàn thì nhào tới, lấy tay cầm lấy nhét vào trong miệng.

Cho nên, mấy ngày trôi qua, Úy lão phu nhân ăn một bữa cơm cũng không yên nữa.

Bất đắc dĩ, Úy lão phu nhân hạ lệnh, không cho phép Úy Minh Châu tới đây, để cho Nghiêm thị tự mình trông giữ, cũng không cần qua đây hầu hạ.

Nhưng trước kia để cho nàng hầu hạ, nàng cũng không thân thiết.

Hiện giờ không cho thì Nghiêm thị lại cứ muốn tỏ hiếu thuận, càng muốn tiếp cận.

Tối hôm nay vừa mới dọn cơm, Nghiêm thị lại dẫn theo Úy Minh Châu tới.

Úy lão phu nhân thấy, lại sợ xấu mặt, vội vàng phân phó hai bà tử nhìn Úy Minh Châu, hơn nữa chuẩn bị riêng một bàn thức ăn nhỏ cho nàng.

Nghiêm thị thấy bữu môi khinh thường, bắt đầu chia thức ăn cho Úy lão phu nhân.

“Lão phu nhân, muốn ăn con cá này không? Nghe nói đây là cá biển, ngon hơn nhiều so với chúng ta thường ăn.” Nghiêm thị vừa gấp thức ăn, cái miệng cũng không nhàn rồi.

Đầu kia, Úy Minh Châu đang ăn vui vẻ, vừa nghe cá, hai mắt sáng lên, lại nhìn lên đôi đũa đang gấp thịt cá của mẫu thân, tức thì bị hớp hồn.

Ném đôi đũa trong tay đi, cả người giống như tia chớp, lật ngã bàn nhỏ nhào tới mẫu thân.

Thất lung Nghiêm thị bị đụng phải, cánh tay kia quét ngang, mấy chén canh đĩa sứ trên bàn bị quăng rớt xuống đất.

Mà Úy Minh Châu không quan tâm, tóm thẳng lấy cá trong bát, thịt xương đều cắn.

Mọi người nhìn mà mí mắt rút gân.

Da mặt Úy lão phu nhân nhăn nhúm cũng tức giận đến run rẩy, bà hung tợn trừng mắt Nghiêm thị.

Nghiêm thị lại bịch một tiếng quỳ xuống đất: “Con dâu đáng chết.” Vừa nói xong đánh Úy Minh Châu ở bên cạnh một cái: “Mẹ đánh chết con, những thứ của tổ mẫu con, con cũng dám cướp ăn, con không sợ ăn bị đau bụng, ăn luôn cái mạng nhỏ sao...”

“Nguoi...” Úy lão phu nhân tức giận cả người run lên, quát: “Người đâu, còn không dẫn Nhị phu nhân và Tam tiêu thư đi.”

“Lão phu nhân, con dâu đáng chết, về sau con dâu nhất định chú ý, nhất định hầu hạ lão phu nhân ăn cơm thoải mái dễ chịu.” Một bữa cơm bị hủy không sai biệt lắm, lúc này Nghiêm thị mới hài lòng dẫn Úy Minh Châu rời đi.

Trong phòng, trên tấm thảm hoa lệ đều là rau xanh nước canh, trên bàn, mâm đồ ăn cũng bị tay Úy Minh Châu tùy tiện bốc qua, kia là nửa con cá nạng ta ăn còn dư lại, cứ như vậy xấu xí nằm trên bàn, trừng một đôi mắt chết.

Trong lòng Úy lão phu nhân buồn nôn.

“Nương.” Úy Nhược Lan vội vàng tới giúp bà xoa ngực: “Đừng chấp nhặt bọn họ, để con kêu phòng bếp làm lại là được.”

Lúc này, Vân Phượng Kiều đi vào, thấy một màn này, lại coi như không thấy gì.

Phân phó người đến dọn dẹp, sau đó, cùng với mẫu thân mình dìu Úy lão phu nhân vào trong phòng.

“Bà ngoại, Phượng Kiều có chuyện quan trọng muốn nói với người.” Vừa vào phòng, Vân Phượng Kiều vội vàng nói.

Úy Nhược Lan liếc nhìn nàng: “Chuyện gì quan trọng chứ? Bà ngoại con đang không thoải mái, con đừng nói cái gì lung tung.”

Úy lão phu nhân khoát khoát tay, tựa vào đầu giường: “Không sao, Phượng Nhi, con có chuyện gì cứ nói.”

Vân Phượng Kiều suy nghĩ một chút, nói: “Con mới trở về từ chỗ Tuệ muội muội.”

Sắc mặt Úy lão phu nhân nhanh chóng biến đổi: “Các con đã nói những gì?”

Từ sau ngày trừng phạt Úy Minh Châu, Úy Tuệ cũng chưa từng đến chỗ bà, mỗi ngày thỉnh an cũng chỉ phái nha hoàn đến đây.

Coi như bà phái người đi gọi cũng không gọi được người tới.

Vì thế Úy lão phu nhân không thể hạ hỏa.

Vân Phượng Kiều méo miệng, vẻ mặt buồn bực: “Nàng nói nàng không thích Thái tử điện hạ, còn cảnh cáo con không được nói lung tung.”

“Hả?” Úy Nhược Lan cũng giật mình không thôi: “Chẳng lẽ nha đầu kia điên rồi?”

Ánh mắt Úy lão phu nhân sắc bén, hừ lạnh: “Ta thấy không phải nàng điên rồi, mà là có người muốn chúng ta nổi điên.”

Không phải tôn nữ của bà cũng đã điên rồi sao?

Chương 56

Quyền Lợi

“**N**ương, con cũng thấy nha đầu Tuệ Nhi kia thay đổi quá nhiều, chúng ta chỉ đi xa nhà một chuyến, trở về nàng đã không thân cận chúng ta nữa. Nương, thường ngày mẹ đối với nàng thật tốt. Nhưng mẹ trở về mấy ngày nay, nàng ta cũng không có một lần chủ động đến thăm mẹ.” Úy Nhược Lan vừa ở bên cạnh oán giận Úy Tuệ, vừa liếc mắt ra hiệu với Vân Phượng Kiều.

Vân Phượng Kiều hiểu ý, lập tức nửa ngồi đến bên chân Úy lão phu nhân, ngoan ngoãn giúp đấm chân: “Ngoại tổ mẫu, con mới trò chuyện với Tuệ muội muội hồi lâu, nhưng nàng cũng không nhắc đến người một tiếng, này... Phượng Nhi cảm thấy giống như nàng ta đã quên người vậy.”

Nói xong, nàng đột nhiên lại a một tiếng, vội la lên: “Đúng rồi, hình như Tuệ muội muội nói Nhạc Nhi biểu đệ cười với nàng ta.”

Sắc mặt Úy lão phu nhân rét lạnh, liếc mắt nhìn nữ nhi và ngoại tôn nữ: “Không cần các ngươi nhiều lời, ta tự có chủ trương. Nhớ kỹ, ra bên ngoài cũng không thể nói bừa, còn phải giống như trước.”

“Ồ.” Úy Nhược Lan bĩu môi, cũng đứng dậy giúp lão phu nhân nắn vai, vừa làm bộ lơ đãng nói: “Nương, qua năm mới, tuổi mẹ của Phượng Nhi cũng đã mười bảy rồi. Hai năm qua cũng quả thật có người đến nhà cầu hôn, nữ nhi của con cảm thấy bất kể là gia thế hay nhân phẩm cũng đều thiếu một chút. Nương, Phượng Nhi được mẹ nhìn lớn lên, hôn sự của nàng mẹ cũng không thể không quản được.”

Vừa nói xong, Úy Nhược Lan lại bắt đầu uất ức nghẹn ngào: “Năm đó, dù cho nương quan tâm con một chút thôi, cũng không đến mức gả nữ nhi cho người hung ác tàn bạo như vậy.”

“Đủ rồi.” Nhắc tới năm đó, sắc mặt Úy lão phu nhân đột nhiên thay đổi không kiên nhẫn: “Ra ngoài nhìn xem thức ăn được chuẩn bị thế nào rồi?”

“A.” Úy Nhược Lan hít hít mũi, buồn bực không vui đứng dậy đi ra ngoài.

Trong lòng Vân Phượng Kiều luôn luôn oán hận, cũng không dám nhiều lời, mặc dù mẫu thân là nữ nhi ruột của lão phu nhân, nhưng nữ nhi gả đi như bát nước hắt ra ngoài.

Dù sao nơi này cũng là Úy phủ, mẹ con các nàng cũng chỉ là ăn nhờ ở đậu.

Lão phu nhân niệm tình mẹ con, chứa chấp bọn họ, nhưng một khi không vui, cũng có thể đuổi bọn họ trở lại Vân gia.

Vân gia, đó là một địa phương ăn tươi nuốt sống, dựa vào nàng và mẫu thân, chỉ có thể mặc cho người khác gây khó dễ, đã từng chịu quá nhiều khổ sở, nàng cũng không muốn bị nữa.

“Ngoại tổ mẫu, người đừng nóng giận, nương con...”

“Phượng Nhi.” Đột nhiên Úy lão phu nhân nắm tay nàng, ánh mắt cũng trở nên từ ái như xưa: “Ngoại tổ mẫu biết, những năm này mẹ con các con chịu khổ rồi. Ngoại tổ mẫu đảm bảo với con, sau này nhất định sẽ tìm cho con một mối hôn sự thật tốt.”

“Ngoại tổ mẫu.” Vân Phượng Kiều cảm động vùi mặt vào lòng bàn tay của Úy lão phu nhân, nhưng trong lòng lại vô cùng chua xót.

Ngoại tổ mẫu đã từng nói trước mặt nàng và Úy Minh Châu.

Úy Như Tuyết là một kẻ ngốc, nàng làm Thái tử phi sẽ chỉ khiến Hoàng thất hổ thẹn, hôn ước của nàng và Thái tử nhất định sẽ bị hủy bỏ.

Mà Úy Tuệ cũng là một bao cỏ không có đầu óc, để nàng ta đẩy Úy Như Tuyết rơi khỏi vị trí Thái tử phi, với các nàng mà nói cũng có chỗ tốt.

Thứ nhất, có thể dựa vào nàng ta để cho các nàng có thể tiếp cận Thái tử Tiêu Dục.

Thứ hai, mạng của Úy Tuệ sẽ không dài, không thể lưu lại con nối dõi cho Thái tử, như thế, đến lúc đó, tỷ muội các nàng vào phủ Thái tử cũng thuận lý thành chương rồi.

Các nàng đều đã tin tưởng, đối với Úy lão phu nhân nói gì nghe nấy, ở phủ Thái tử gặp phải chuyện khó xử, nhất định sẽ quay về nhờ Úy lão phu nhân giúp đỡ.

Đến lúc đó Úy lão phu nhân chỉ cần đề xuất, để hai người tử muội đến phủ Thái tử giúp nàng ta tranh thủ tình cảm, nàng ta nhất định sẽ đáp ứng.

Cho tới nay, hai người nàng và Úy Minh Châu đều có ý lấy lòng Úy Tuệ, không tiếc mọi thứ để làm tốt quan hệ, hơn nữa, mọi chuyện xem ra cũng hết sức thuận lợi.

Thậm chí Úy Tuệ từng nói, một ngày kia, nàng làm Thái tử phi, như thế, hai vị trí Trắc phi kia nàng ta cho phép Úy Minh Châu và Vân Phượng Kiều nàng.

Thứ nhất, hai người bọn họ đối với nàng ta là nói gì nghe nấy, thứ hai, dù sao vị trí trắc phi cũng phải có người, người ngoài dù sao cũng không bằng người mình.

Nhưng, hôm nay lão phu nhân nói lời này hình như có sắp xếp khác, lòng của Vân Phượng Kiều không khỏi nguội lạnh.

“Đúng rồi, con vừa nói Nhạc Nhi cười với Tuệ Nhi?” Úy lão phu nhân đột nhiên hỏi.

Vân Phượng Kiều ngẩng đầu: “Dạ, chính miệng Tuệ muội muội nói với con.”

Úy lão phu nhân gật đầu, đáy mắt thoáng qua ánh sáng u ám.

“Ta biết rồi, đi, ta ra ngoài dùng cơm tối.”

“Vâng” Vân Phượng Kiều ngoan ngoãn đỡ phu nhân đứng dậy.

Bên này, Úy Tuệ com no rượu say, tùy tiện rửa mặt xong lên giường làm tổ, nằm sấp trong chăn, sung sướng xem “Đỗ Nhị Nương ngoại truyện”.

Nhìn đến chỗ Đỗ Mị Nương ở trong dạ yến của Liễu Sanh, lúc nửa tỉnh nửa say thì không cẩn thận ngã vào trong lòng Liễu Sanh, thế nhưng Liễu Sanh chỉ ngồi im mà trong lòng không loạn...

Trong đầu Úy Tuệ không khỏi nhớ tới tình cảnh ban ngày, một nhà ba người ăn hoành thánh trong quán nhỏ, nàng tự mình ăn, Thượng Quan Tễ Nguyệt lại đút từng miếng từng miếng cho Úy Vân Nhạc, nàng nhìn mà hâm mộ lại ghen tị.

Lúc đó, nàng rất muốn thế chỗ của Úy Vân Nhạc.

Hành động nhanh hơn đầu óc, vậy mà nàng lại kích động, chen đến bên người Thượng Quan Tễ Nguyệt, đưa cái bát trong tay mình lên phía trước, vọng tưởng (mơ mộng hảo huyền) để cho hắn đút mình.

Nhưng không ngờ Thượng Quan Tễ Nguyệt không chú ý, khuỷu tay đụng phải cái bát, khiến bát hoành thánh còn có canh nóng cùng nhau rơi xuống quần của hắn.

Nói chính xác là đáy quần...

Lúc ấy Úy Tuệ không nhìn kỹ, chỉ vì làm ơn quần của hắn mà ân hận, vội vàng ngồi xổm xuống, tay nhỏ lau xoa lộn xộn trên quần hắn.

Một cục thịt to, sau đó từ từ trở nên cứng rắn, khiến nàng hiểu kỳ thật lâu.

Mãi đến khi một đôi tay thon dài đẹp đẽ bắt lấy tay nhỏ đang xoa loạn của nàng, nàng mới ngẩng đầu, thấy rõ ràng khuôn mặt vô cùng không được tự nhiên của hắn, còn có ánh mắt không yên.

Nàng không khỏi lại cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này mới hậu tri hậu giác biết vừa rồi mình vừa lau vừa xoa chỗ nào rồi.

Nàng vẫn còn nhớ, lúc ấy trong lòng cực kỳ luống cuống, chỉ muốn giải thích, nhưng thật không ngờ, vừa mở miệng nhưng lại nhe răng cười: “Hắc, cái gì ta cũng không sờ được.”

Nàng nhìn thấy gương mặt tuần tú của Thượng Quan Tễ Nguyệt co quắp.

Mồ hôi rơi tí tách, Úy Tuệ nghĩ đến gương mặt tuần tú co giật của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nóng hừng hực, vội vàng kéo chăn che đầu, nằm sấp trên gối cười hắc hắc.

Ài, cười xong rồi, lại đưa tay ra, suy nghĩ cẩn thận, lại cảm thấy hết sức đáng tiếc.

Lúc ấy quá hoảng loạn, nàng hoàn toàn không nhớ rõ cảm giác sờ lên.

Hắc hắc, lưu manh quá.

Thôi, dù sao, đã xác định người nam nhân này rồi, sớm sờ muộn sờ đều là sờ, sao nàng không thể sử dụng quyền hạn của mình trước thời gian chứ!

Chương 57

Từ Chối

Đồng sách lại, Úy Tuệ nằm trong chăn, vừa kích thích vừa ngượng ngùng YY tình cảnh ban ngày, nàng thật là yêu chết về mặt vô tội lại ngốc ngốc đáng yêu của Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Nàng nhớ lại, lúc đó nếu không phải Nhạc Nhi ở đó, nàng sẽ thật sự đánh cược thể diện tiến lên đụng ngã hắn.

Hắc hắc...

Nhắm mắt lại, trong đầu đều là bộ dáng của hắn.

Vốn tưởng rằng sẽ ở trong mộng hên hò ngọt ngào, ai ngờ, bắt đầu là ngọt ngào, quá trình là ngược tâm, đến sau cùng xuất hiện nam nhân bắt nạt người, cách mặt nạ màu bạc, không thấy rõ về mặt, lại mơ hồ có thể cảm nhận được đôi mắt tà nịnh của hắn đang gắt gao nhìn nàng chăm chăm.

Một cái chớp mắt đó, tim Úy Tuệ căng thẳng, hoảng sợ khiến cả người toàn mồ hôi lạnh, mở mắt ra trời đã sáng trưng.

Cả người nàng mệt mỏi, không ngờ cả đêm lại trôi qua trong cơn ác mộng.

Nhưng mà rất kỳ quái, đang êm đẹp sao lại mơ thấy như vậy chứ? Chẳng lẽ một đêm bị bắt kia đã để lại ám ảnh trong lòng nàng?

Sẽ không, kỳ thật lúc đó nàng mê man, hoàn toàn không có quá nhiều cảm giác, vì sao luôn có một nam nhân mặt nạ ở trong mộng quấy rầy nàng?

Cực kỳ buồn bực!

Xoay người rời giường, tùy tiện rửa mặt, ăn bữa sáng, nàng không giống như trước kia, chạy đến thỉnh an Công chúa mẫu thân trước tiên, mà là chạy thẳng tới chỗ Thượng Quan Tễ Nguyệt.

Tối hôm qua cơn ác mộng có ấn tượng sâu sắc, nàng nhất định phải mượn hình tượng của hắc giúp mình thoát khỏi ám ảnh của cơn ác mộng.

Có lẽ là tới nhiều lần, Úy Tuệ đã không còn khách sáo như trước, chỉ hỏi Vân Nương đang dọn dẹp trong viện là Thượng Quan Tễ Nguyệt có nhà không.

Vân Nương gật đầu, nàng gõ cửa hai cái, không nghe thấy tiếng trả lời, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trên bàn trong tiền sảnh, một ly trà mới được rót ra tỏa hơi nước lượn lờ, nghĩ đến chút nữa Thượng Quan Tễ Nguyệt sẽ uống.

“Tễ Nguyệt ca ca.” Nàng cười, kêu lên rồi chạy vào buồng trong.

Trong phòng, Thượng Quan Tễ Nguyệt đang dạy Úy Vân Nhạc mặc y phục, tay cầm tay dạy hắc buộc thắt lưng.

Úy Tuệ đứng cạnh cửa nhìn, trong lòng có tư vị nói không nên lời, chỉ cảm thấy mũi ê ẩm: “Tễ Nguyệt ca ca, huynh thật tốt.”

Có thể là dạy quá nghiêm túc, ngay từ đầu Thượng Quan Tễ Nguyệt không chú ý tới nàng, mãi cho đến khi nàng tựa vào cửa nói những lời này, hắc mới ngo ngác quay đầu, vẻ mặt hơi mờ mịt: “Nhị tiểu thư?”

Úy Tuệ đi qua chỗ bọn họ, kéo tay nhỏ của Úy Vân Kiệt, dạy hắc thắt nút nơ bướm đơn giản: “Nhìn, như thế này, xuyên qua, vòng qua, kéo căng như vậy, xong rồi, nhìn xem, đẹp không?”

Một đôi mắt đen giống như trái nho, nhìn nàng chằm chằm, không còn lạnh lùng và sợ sệt như lần đầu tiên, mà là mang theo ý cười.

Đúng vậy, Úy Tuệ nhìn rất rõ ràng, khóe môi của tiểu tử kia khẽ cong lên, khóe môi bên phải có đồng tiền, thật sự rất đẹp.

“Thế nào? Tỷ tỷ rất tuyệt đúng không? Về sau, tỷ tỷ dạy đệ những thứ này.”

Úy Vân Nhạc nháy mắt hai cái, vẫn chưa bỏ thói quen mím chặt môi, nhưng trong đôi mắt trong suốt có ý cười, càng thêm sinh động rực rỡ.

“Tề Nguyệt ca ca, Nhạc Nhi đồng ý đấy.” Úy Tuệ vui mừng ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tề Nguyệt.

Thượng Quan Tề Nguyệt còn đắm chìm trong ý cười nhợt nhạt của Úy Vân Nhạc, bị nàng phân khởi gọi một tiếng, tức thì có chút mơ hồ: “Người gọi ta là gì?”

“Tề Nguyệt ca ca.” Úy Tuệ chớp đôi mắt to tươi đẹp, nói chuyện đương nhiên.

Khuôn mặt trắng nõn của Thượng Quan Tề Nguyệt lại khẽ nhiễm chút đỏ ửng: “Nhị tiểu thư...”

“Đã nói với huynh bao nhiêu lần rồi, kêu ta là Tuệ hoặc Tuệ Nhi, ha ha.” Úy Tuệ hờn dỗi nói.

Vẻ mặt Thượng Quan Tề Nguyệt cứng lại: “Nhị tiểu thư, việc này không ổn.”

“Cái gì không ổn? Chỉ bằng giao tình hôm qua chúng ta ăn hoành thánh chung, huynh gọi ta Nhị tiểu thư, không phải xa lạ sao?” Úy Tuệ khẽ cắn môi dưới, nghịch ngợm nhìn hấn.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Tề Nguyệt lộ ra vẻ nghiêm túc: “Được rồi, ta gọi người là Tuệ Nhi, nhưng người cũng phải giống như Nhạc Nhi, gọi ta là Tề Nguyệt thúc thúc.”

Sặc... thúc thúc? “Huynh có thể lớn hơn ta bao nhiêu? Làm gì mà phải gọi bằng thúc thúc chứ?” Úy Tuệ bất mãn hất hàm.

Ở hiện đại, đừng nói nam nhân chỉ lớn như thúc thúc, coi như nam nhân lớn bằng gia gia cũng không ai quan tâm.

Nhưng lễ pháp (kỷ cương phép tắc) cổ đại nghiêm ngặt, một tiếng thúc thúc đã có thể quy định sẵn bồi phạt (vai vế) của hai người rồi, nếu có ý nghĩ không an phận, nói không chừng sẽ bị định tội loạn luân đấy.

Ô, không cần.

“Tề Nguyệt ca ca...” Đột nhiên nàng nắm tay áo của hấn, làm nũng.

Thượng Quan Tề Nguyệt rút cánh tay về: “Thúc thúc.”

“Này, huynh làm gì thế?” Đột nhiên Úy Tuệ hơi nổi giận, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc lạnh như băng của hấn, lại xiu xuống: “Được rồi, mỗi lần nói đến đây, huynh cứ như vậy. Vậy chúng ta đều lui một bước, ta gọi huynh là Tề Nguyệt, huynh gọi ta Tuệ Nhi.”

Nói xong, không đợi hấn nói chuyện, Úy Tuệ đã ném cho hấn ánh mắt hung tợn: “Nếu huynh dám nói một chữ không, cần thận ta...”

Nàng cắn răng, ánh mắt tà ác nhìn chằm chằm đôi môi khêu gợi của hấn, giống như cánh hoa anh đào, sớm đã hấp dẫn nàng muốn cắn rồi.

“Tuệ Nhi, người đừng như vậy, ta...” Về mặt Thượng Quan Tễ Nguyệt hơi chán nản, giống như không biết nên giải thích thế nào cho nàng hiểu.

Dù sao cũng là người từng trải, tiểu tâm tư của nàng, hấn nhìn vẫn hiểu.

Cũng là vì nhìn hiểu, mới cảm thấy kinh hãi.

Tại sao có thể?

“Tuệ Nhi, về sau đừng đến đây nữa.” Không biết làm sao cho ổn, cuối cùng Thượng Quan Tễ Nguyệt nói lời lạnh lùng nhất trực tiếp nhất từ chối nàng.

Úy Tuệ sững sốt, ngốc nghếch không nghe ra ý ở ngoài lời, ngược lại cong môi cười: “Sao lại không đến? Ta cứ tới.”

Ai bảo huynh ở đây chứ? Hắc hắc.

Sắc mặt Thượng Quan Tễ Nguyệt càng thêm khó coi: “Tuệ Nhi, lời người đáng sợ, hiện giờ người lớn rồi...”

“Ta gặp đệ đệ ta không được à?” Tầm mắt Úy Tuệ rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Úy Vân Nhạc, cười ha ha, nhưng đột nhiên trong đầu giật mình một cái, nàng tỉnh ngộ, giật mình ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Tễ Nguyệt.

“Huynh có ý gì?” Bảo nàng về sau đừng đến nữa, hấn là... Phiền chán nàng hả?

Thượng Quan Tễ Nguyệt không dám nhìn ánh mắt của nàng, ánh mắt như thế rất dễ dàng khiến cho hấn có ảo giác, rất giống một màn năm đó, vẫn còn đang tái diễn.

“Tuệ Nhi... A...”

Không đợi hấn nói những lời đả thương người, đột nhiên Úy Tuệ chồm tới, vốn định hôn vào môi hấn, lưu lại ấn ký gì gì đó, dù sao cổ nhân cổ hủ, như thế, nói không chừng hấn sẽ đi vào khuôn khổ.

Nhưng nào biết, không có dự đoán được độ cao, tư thế nhảy của nàng cũng có vấn đề, sau cùng, không hôn được môi, ngược lại cắn một cái vào cằm của hấn, hàm răng sắc bén để lại hai dấu răng nhọn nhọt trên cái cằm sáng bóng của hấn.

Thượng Quan Tễ Nguyệt che cằm, kinh ngạc nhìn nàng chăm chăm.

Úy Tuệ đỏ mặt, có chút tức giận lấp ba lấp bắp: “Ai cho huynh đuổi ta chứ? Ta nói cho huynh biết, ta muốn tới thì tới. Về sau huynh còn đuổi ta, ta lại cắn huynh.”

Nàng nói những lời này, hoàn toàn giống như một đứa bé chơi xấu.

Đột nhiên Thượng Quan Tễ Nguyệt nở nụ cười, bởi vì bộ dạng này của nàng, dường như tâm tình sáng tỏ thông suốt.